

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὕμνον ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ δρ. 16.—	Ἔτησίᾳ δρ. 20.—
Ἐξάμηνος » 8,50	Ἐξάμηνος » 10,50
Τριμήνου » 4,50	Τριμήνου » 5,50
ΑΜΕΡΙΚΗ: Ἔτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 45

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Φεβρουαρίου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 11

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Δεύτερος κρότος ἀκολούθησε τὸν πρῶτο. Κι' ἄλλή ὀδύδα περνοῦσε μ' ἓνα σφύριγμα φοβερό.

Κεραμίδια ἔπεσαν ἀπάνω στοὺς πληγωμένους, μαζὶ μὲ πέτρες κι' ἀσβέστες. Καὶ τὴν ἴδια στιγμήν ὁ ἀριστερὸς τοῦχος ἀνοίξε, τρυπημένος ἀπὸ δυὸ βλήματα.

Οἱ Πρώσοι ξανάρχισαν τὴν ἐπίθεσιν. Κι' ἀμέσως ἀκούσθηκε τὸ κανονίδι. Γιατί πρὶν ἐξαπολύσουν τὸ πεζικὸ, θέλησαν νὰ διώξουν πρῶτα μὲ κανονίες τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὸ Κρουᾶ-ῶ-Μπουᾶ.

Ὁ Γιάννης ὤρμησε ἔξω.

Ἔγεινε μεγάλη ἀταξία, ἀλλὰ δὲν ἐθάσταξε πολὺ. Στὰ προστάγματα τῶν αξιωματικῶν, ὁ στρατὸς ἀνασχηματίσθηκε κι' ὁ στρατηγὸς Σαζὸ, ἔφιππος κηρύλα, διεύθυνε τὴν ἄμυναν.

Δυστυχῶς, ὁ ἐχθρὸς ἦταν ἰσχυρότερος καὶ πρῶτα οἱ προφυλακὲς ἀναγκάσθηκαν νὰ υποχωρήσουν. Ἐπειτα ὁ στρατὸς ὅλος. Ἀδύνατο πιά νὰ κρατηθῇ τὸ Κρουᾶ-ῶ-Μπουᾶ. Καὶ δυὸ μόλις ὥρες ὕστερ' ἀπὸ τὴν κατάληψή του, οἱ Γάλλοι υποχρεώθηκαν νὰ τὸ ἀφήσουν.

Μπροστὰ στὸ «πλήθος» καὶ στὴν ὁρμὴ τῶν ἐχθρῶν, ὁ στρατηγὸς Σαζὸ δυὸ πράγματα εἶχε νὰ κάμῃ: ἢ νάντισταθῇ ὡς νὰ χάσῃ καὶ τὸν τελευταῖο του στρατιώτη, ἢ νὰ υποχωρήσῃ μὲ τάξιν καὶ νὰ σταθῇ σὲ μέρος, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ περιμένῃ ἐνίσχυσιν.

Τὸ πρῶτό θὰ ἦταν ἥρωικό, θαυμάσιο, ἀλλὰ μάταιο. Ἡ Γαλλία εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ στράτευμα ἐκεῖνο, ποὺ θὰ θυσιαζόταν ἔτσι ἄδυνα, χωρὶς θετικὸ ἀποτέλεσμα.

Κι' ὁ στρατηγὸς ἐπροτίμησε τὸ δεύτερο.

Ἦταν καιρὸς, γιατί δὲν ἔμενε πιά ἀνοικτὸς παρὰ ὁ δρόμος τοῦ Βουζιέρ. Λίγο ἀκόμα ἀν' χρονοτριβοῦσαν στὸ Κουᾶ-ῶ-Μπουᾶ, οἱ Γάλλοι θὰ περικυκλωνόνταν. Κι' ὁ στρατηγὸς Σαζὸ ἐπρόσταξε γενικὴ υποχώρησιν, ποὺ ἔγεινε μὲ τάξιν καλὴ.

Τὸ ἔννατο σύνταγμα ἀποτελοῦσε τὴν

«—Ἄ, ὅχι! δὲ θέλω χρήματα!...» (Σελ. 82, στ. β')

ὀπισθοφυλακή. Κι' εἶχε λάβει διαταγὴ νὰ υποστηρίξῃ τὴν υποχώρησιν, δηλαδὴ ν' ἀπασχολήσῃ λίγο τὸν ἐχθρὸ, γιὰ νὰ λάβουν καιρὸ τὰλλα σύνταγματα ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀνενόχλητα.

—Σταθῇτε καμμιὰ ὥρα, ἂν μπορέσετε, εἶπε ὁ στρατηγὸς Σαζὸ στὸ σύνταγμα Βερναρδιέ. Ἐπειτα τρέξετε νὰ

μᾶς φθάσετε τὸ γρηγορώτερο. Ὑποχωροῦμε στὸ Βουζιέρ. Στέλνω ἓναν ἀγγελιαφόρο στὸ Δυμουριέ, νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν υποχώρησιν.

—Στρατηγέ, ἀποκρίθηκε ὁ Βερναρδιέ, φοδᾶμαι μήπως ὁ ἀγγελιαφόρος σας δὲν κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ στὸ στραταρχεῖο. Τὸ δάσος εἶναι πιασμένο ἀπὸ τοὺς Πρώσους: θάναγκασθῇ νὰ κάμῃ ἓνα πελώριο γύρο καὶ τότε πότε θὰ φθάσῃ; Ἐξω ἀπὸ τὸ δάσος προχωρεῖ τὸ ἐχθρικὸ ἱππικὸ ὅλοι οἱ δρόμοι εἶναι κλεισμένοι.

—Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Σαζὸ, πρέπει νὰ στείλουμε ἓνα χωρικό. Ἀναλαμβάνετε, Βερναρδιέ; Ὅριστε τὸ ἔγγραφο γιὰ τὸν ἀρχιστράτηγο. Βασίζομαι σὲ σας.

Κι' ὁ Σαζὸ χάθηκε μὲ καλὸ πασμὸ πρὸς τὰ δυτικὰ.

Ὁ νεαρὸς συνταγματάρχης συλλογίσθηκε:

«Νὰ στείλω χωρικό;... Προτιμῶ νὰ στείλω ἓνα στρατιώτη μου μεταμφιεσμένο σὲ ξυλοκόπο... Θὰ βρῇ τρόπο νὰ περάσῃ. Κι' ἡ δουλειὰ μας θὰ γίνῃ κι' ἂν ἀκόμα τὸ ἔγγραφο αὐτὸ καταστραφῇ στὸ δρόμο».

Γυρίζοντας τότε στοὺς δικούς του:

—Θέλω ἓναν ἄνθρωπο μὲ καλὴ θέλησιν! ἐφώνασε.

Πέντε-ἕξι φωνὲς ἀποκρίθηκαν:

—Ἐγώ!

Ἀλλὰ μέσα 'ς αὐτές, ἀκούσθηκε κι' ἡ ψιλὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη Καρδινιάν.

«Νά, συλλογίσθηκε, ὁ Βερναρδιέ, τὸ παιδί θάκανε καλὴ δουλειὰ! Μ' ἂν ἔχανε τὸ δρόμο του;... Μπορὸν νὰ τοῦ ἐμπιστευθῶ τέτοια ἀποστολή;...»

Σκέφθηκε, σκέφθηκε... καὶ τέλος πήρε τὴν ἀπόφασίν του.

—Ἐλὰ 'δω, Γιάννη! ἐπρόσταξε.

Ὁ μικρὸς βγήκε ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῶν τυμπανιστῶν κι' ἀκολούθησε τὸν συνταγματάρχην του.

— "Υστερ' από λίγα βήματα, έσταμάτησαν.
— "Ακουσε με καλά, Γιάννη, του εί-
πε. Θα μπορούσες να γυρίσεις στο Γκράν-
Πρέ μονάχος σου;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα, αποκρί-
θηκε ο Γιάννης, αφού σκέφθηκε λίγο.

— Από πού θα περνούσες;

— "Ω, βλέπω καλά το δρόμο" τον ά-
φηζαμε άριστερά. Άλλα για να φθάση κα-
νείς στο Γκράν-Πρέ από δω που βρισκό-
μαστε, το καλύτερο, το συντομότερο θα-
ταν να ακολουθήση την άκροθαλάσσι από κατ'.

Κι' ο Γιάννης έδειξε το μέρος με το
χέρι του.

— "Έχεις δίκιο, είπε ο συνταγματάρ-
χης. Πάμε.

Εμπιστεύθηκε τότε τη διοίκηση του
συντάγματος στον ταγματάρχη Λιντέιγ,
που ήταν ο άρχαιότερος από τους δυο
ταγματάρχες, πήρε το παιδί, πήγαν μαζί
στο Δημαρχείο κι' εκεί είπε να του δώ-
σουν μια φορεσιά χωριάτοπαιδου.

Ήταν στο χωριό Λογκιέ.

— Θα ξαναβρής τη στολή σου, όταν θα
γυρίσης, είπε ο Βερναρδέ, κι' έλπιζω πως
αυτό δεν θάγρηξη. Τώρα άκουσε με μ' όλη
σου την προσοχή.

— Σας άκούω! αποκρίθηκε σοβαρό-
τατος ο Γιάννης.

— Να ένα έγγραφο, πολύ σπουδαίο...
ένα γράμμα για το στρατηγό Δυμουριέ...
Σου το παραδίδω. Θα πᾶς μονάχος σου...
δεν ροδᾶται;...

— "Ω, όχι!

— Θα φτάσης στο Γκράν-Πρέ και θα
παραδώσης το γράμμα στον άρχιστράτηγο.

— Έννόησα, συνταγματάρχα.

— Ο Δήμαρχος θα σε βάλει στο
δρόμο... Το Αυστριακό πεζικό μπορεί
να μη βγῆκε άκόμα στην πεδιάδα! Ίσως
όμως θάπαντήσης ιππείς. Δεν πρέπει να
φοβηθῆς! Θα περπατάς ήσυχα, ατάραχα,
σά να ήσουν χωριάτοπουλο απ' αυτά εδώ
τά μέρη, κι' όχι τυμπανιστής στο "Έν-
νοτο". Έτσι κανένας δεν θα σε υποπτευθῇ.

Είναι εμπιστευτική άποστολή αυτή που
σου άναθέτω. Βασίζομαι στη φρόνησή
σου. Όπωςδήποτε, το γράμμα αυτό πρέ-
πει να το δώσης στο στρατηγό Δυμουριέ
και σε κανέναν άλλο. Άκουσε;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα.

— Πρίν ξεκινήσης, θα το διαβάσης κι'
αν ιδῆς πως σε κυνηγοῦν, αν φοβηθῆς
πως το γράμμα σου θα πέση στα χέρια
του έχθρου, δεν έχεις παρὰ να το καταπιῆς
σάν κορόμβιο. Έννόησες; έννόησες καλά;

— Μάλιστα, συνταγματάρχα, έννόησα
πολύ καλά.

Κι' ο Γιάννης διάβασε, γραμμένες βια-
στικά από τον στρατηγό Σαζέ, αυτές τις
λέξεις:

«Υστερ' από μια μεγάλη επιτυχία,
βροθήκα αναγκασμένος να υποχωρήσω.
Στην άρχή ένόμισα πως ο έχθρος δεν είχε
κανόνια! μια ώρα όμως μετα την επίθεση,

μου απέδειξε το έναντίο. Έκείνο τότε που
φοβήθηκα, συνέβη: χωρισμένος από σᾶς,
υποχώρησα στο Βουζιέρ, για να πάω κα-
τόπι στο Σέν. Ο Δυμουριέ κι' εγώ θα
περιμένουμε! φκαί τις διαταγές σας. Ο
Καλαραίτ θα ένώθης με τον Κλερβαί,
γιατί μου φαίνεται πως βλέπω μπροστά
μας στολές πρωσσικές.»

Υστερ' από μισή ώρα, ο Γιάννης Καρ-
δινιάν άποχωρίζταν τον Δήμαρχο που τον
είχε συνοδεύσει για να του δείξη το
δρόμο. Ήταν ένας καλός άνθρωπος με
σχατιά μαλλιά, που έδλεπε με συγκί-
νηση ένα τόσο μικρό παιδί να επιφορτίζε-
ται με τόσο σπουδαία άποστολή. Γι' αυτό,
άποχαιρετώντας το Γιάννη, τον έφίλησε
και του έβαλε στο χέρι: έν άσημένιο τάλληρο.
Άλλα στην έπαφή του νομίσματος, το
παιδί έναντιώθηκε κι' είπε άποφασιστικά:

— "Α, όχι. Κάνετε λάθος. Δε θέλω
χρήματα!

— Γιατί, μικρέ μου; αποκρίθηκε ο
καλός άνθρωπος σαστισμένος. Σου το δίνω
έτσι, για να γλυκαίνεσαι κάπου-κάπου
στο δρόμο... Δεν ήθελα να σε προσβάλω...

— "Ω, το ξέρω...

— Έπειτα, οί φίλοι μας οί Πρώσσοι...
— Άφίστε τους τους Πρώσσους και
θα ιδούνη! Πολύ γρήγορα θα τους κά-
μουμε να γυρίσουν στην πατρίδα τους!...

— Νομίζεις;... Έγώ τους φοβᾶμαι...
Είναι πολλοί και καλά όπλισμένοι.

— Καί όμως θα νικηθού! Θα ιδῆτε.
θα ιδῆτε... Χαίρετε, πολίτα Δήμαρχε!

Δεν έχω καιρό για χάσιμο, αν θέλω να
φθάσω πρίν νυκτώση.

— Στο καλό, παιδί μου. Κι' αν καμ-
μιά μέρα ξαναπεράσης από δω, έλα να
κτυπήσης την πόρτα μου. Θα ζητήσης το
σπίτι του μπάρμπα-Μπατάιγ. Με πολύ
μεγάλη μου χαρά θα σε ξαναιδώ. Γειά
σου! καλή επιτυχία!

Έτσι, στους ήρωικούς εκείνους χρό-
νους, έδλεπε κανείς παιδιά να κινούν την
εμπιστοσύνη των μεγάλων.

Ο Γιάννης όμως, άρνούμενος, με την
τιμία του άπλότητά, να δεχθῇ το τάλληρο
του Δημάρχου, δεν ήξερε πως δεν έκανε
άλλο, παρὰ να ακολουθῇ τις άρχές της
κυβερνήσεως και της κοινωνίας του
καιρού εκείνου. Το χρήμα δεν ήταν τότε
άκόμα ο τύραννος του κόσμου, όπως κα-
τάντησε σήμερα, που οί άνθρωποι δεν
κυνηγοῦν παρὰ την εύζωία, την πολυτέλεια,
και που ο πόλεμος μια μέρα θα τους ξυ-
πνήση από την άρρωστιάρινη νάρκη τους (*).

(*) Ο λοχαγός Danrit έγραψε αυτά το
1898. Μετά είκοσι χρόνια έγινε ο μεγάλος
πόλεμος που έπροφήτευσ. Είναι ζήτημα όμως
αν έξυπνισε τους ανθρώπους από την άρρω-
στιάρινη νάρκη τους, αν έκαμε να καταργηθῇ
ή τυραννία του χρήματος και το πρελλό κυνήγι
της εύζωίας, για να έπιπράθουν άνωτερα ιδανικά.
Πάλι, δεν μπορεί κανείς να πῇ, γιατί άκόμα
δεν έφάνηκαν τα αποτελέσματα του μεγάλου πο-
λέμου. Ποιός ξέρει!... — Σ. τ. Μ.

Ο ύπαρχος των Στρατιωτικών Σερ-
βάν, την παραμονή της μάχης του Βαλ-
μύ, έγραψε στον Δυμουριέ: «Μη λυπή-
σθε ούτε έξοδα ούτε ανθρώπους για να
έπαρκήτε στις άνάγκες σας. Είναι ο μό-
νος τρόπος για να δείχθῇ πως δεν μετα-
χειρίζομαστε το χρήμα, παρὰ για να
έξασφαλίσουμε την έλευθερία μας. Άμα
γίνουμε έλευθεροί, γρήγορα θα γίνουμε
και πλούσιοι!»

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΙΑΣ ΕΞΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ (Hégésippe Moreau)

"Αν τῶρα, όταν γέμίζα
σοφίες το μυαλό σου
και άχαρα μαθήματα,
πως εἰς το μέτωπό σου
το νεκροπούλι μελανό
κι' άθώρητο πετούσας
κι' η μαύρη άρρόσταια εκεί κοντά
για σέ παραφυλοῦσε
και πως η πόρτα που έβλεπε
τά παιχνιδίσματά σου
δλημερίς, θε νάβλεπε
νεκρή να σε περάσουν.

Θά σου χα τῇ ζωῇ σου εγώ
σά μέλι καμωμένη.

"Απ' όπου κι' αν επέρανες
θα σου χα χλοη στρωμένη,
χαρούμενα τὰ γέλια σου
παντού θ' αντιλαλοῦσαν,
με τῇ μικρῇ ζωούλα σου
θα κράταγες στο χέρι
το θησαυρό μιᾶς εύτυχιάς,
που θα σου τῇ φθινοῦσαν
οί εύτυχισμένοι γέροι!

"Απ' τάχαθα θανάτια μακριά,
που τὰ παιδιά χλωμαίζουν,
θάχαμε κάνει ένα σχολείο,
οί δυο μας μέσ' στα δάση,
πῶχρον τραγούδια και πουλιά
κι' άνθη έχον που ένωδιδιάζουν.
Θά σου χα στο πανέρι σου
πολλές φωλιές αδειάζει
και με τόσ' άνθη εύωδιαστά
θα σ' είχα φορτωμένη
πού, μέρα άκέρια, η μέλισσα
να ιδῇ δε θα προφταίνει.

Κι' όταν ο γέρος θάρχονταν
Γεννάκης, τυλιγμένος
σε μια άσπρη γούνα χιόνινη,
παιχνίδια φρογδομένος,
τότε που το ρολόι μας
μεσάνυχτα σημαίνει,
μέσα σε δώρων πλήμυρα
θα σ' είχα καθισμένη
και θα φαίνονταν σά μια
μικρῇ βασιλοπούλα,
από κυρίες παλατιανές
λαμπρές τριγυρισμένη.

Τι κρίμα όμως, δεν τᾶξερα!
Γιαυτό και πολεμοῦσα
για να σου φέρω πιδ γοργά
το μέλλον, που θαρροῦσα
πως θάχες. Μα αἴφνης κλαίοντας
την ψεύτικῇ μου ελπίδα,
να πέφτουν τὰ βιβλία σου
μέσ' απ' τὰ χέρια σου είδα
κι' έτέλειωσε η ζωούλα σου!

— Μαζί της τελευτημένο
ήτανε και το μάθημα!

"Ω! ὅς τῶχα μαθημένο!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΦΙΔΟΜΑΝΝΑΣ

(Παραμύθι)

Μια φορά κι' έναν καιρό ήταν ένα κα-
λό παιδί που τον ῥίσε τὰ ζῶα. Μια μέρα
αυτό το παιδί, καθώς πήγαινε στο σκο-
λειό, άπάντησε κάμποσα άλλα παιδιά που
ήθελαν να τνίξουν ένα ποντίκι και τους είπε:

— Να, πάρτε μια δεκάρα, δώστε μου
το και μην το πνίγετε.

Και του το έδωκαν.

"Άλλη μια μέρα, άπάντησε πάλι τὰ ίδια
τά παιδιά που ήθελαν να σκοτώσουν μια
γάτα, κι' έδωσε πάλι μια δεκάρα και την
εγλύτωσε. Κι' ύστερα μιαν άλλη φορά,
γλύτωσε κι' ένα φίδι με τον ίδιο τρόπο.
Και τὰ κουβάλησε όλα σπῆτι του: ποντι-
κό, γάτα και φίδι. Κι' έφτιασε χωριστή
φωλιά για το καθένα και τὰ τάξιζε κάθε
μέρα και τὰ πρόσχε σαν και τί.

Πέρασαν μήνες τὸ φίδι που ήτανε ένα
τόσο δά μικροτύτικο φιδάκι όταν έδωσε
τη δεκάρα και τ' άγόρασε, μεγάλωσε και
γίγνηκε συστάς φιδάρος. Μια μέρα το λοι-
πόν, εκεί που πήγαινε το παιδί να του
βάλει φαί, το φίδι του λέει:

«Σου χρωστῶ τῇ ζωῇ μου και γι' αυτό
θέλω να σου κάνω ένα καλό. Σήκω πάμε
στη μάνα μου κι' όταν σου πῇ τί καλό
θέλεις να σου κάνη, νάν της πῆς να σου
δώση το δαχτυλίδι πουχει στο στόμα της.

Τότες το παιδί, αφού παρακάλεσε πρῶ-
τα τη μάνα του να φροντίξη αὐτῇ για
το ποντίκι και για τῇ γάτα, ὅσο θα ἔ-
λειπε κείνο, κίνησε μαζί με το φίδι. Περ-
πάτησαν κι' έφθασαν σε μια έρημιά, όπου
ήταν ένα μοναχά δέντρο. Τότες το φίδι
είπε στο παιδί: ν' ανεβῇ πάνω σ' εκείνο
το δέντρο και νά μη φοβῆθῇ καθόλου μ'
έτι κι' αν δῇ. Αφού ανεβῆκε το παιδί, το
φίδι άρχισε να σφυρίζη και με το σφύριγ-
μά του μαζεύτηκαν όλα τὰ φῖδια του κό-
σμου, μαζί κι' η μάνα του δικού μας,
και χύμηξαν όλα με μιᾶς στο δέντρο για
να φάνε το παιδί. Το φίδι όμως του παι-
διού πρόφτασε και τους είπε στη φιδίτι-
κη γλώσσα, πως αὐτό το παιδί του έσωσε
τῇ ζωῇ και πως το έφερε τώρα επίτηδες
εκεί για να του κάμη η μάνα του κα-
νένα καλό.

Τότες η φιδομάννα ρώτησε το παιδί τί
καλό θέλει να του κάνη και του έρξιστηκε
πως ὅτι κι' αν της πῇ, θα του το κάνη.
Και το παιδί γύρεψε το δαχτυλίδι που
είχε στο στόμα της. Η φιδομάννα σάν
να μην το καλάνουσε αὐτό το τρέμμα.
Όμως, επειδή είχε έρξιστῇ και δε μπορού-
σε να κάμη αλλιῶς, του το έδωσε και του
είπε να το φυλάη πάντα μέσ' στο στόμα
του κι' αν ἔχη άνάγκη από τίποτα, να το
βγάλῃ από το στόμα και να σταυρώνη μ'
αὐτό τρεῖς φορές την καλάμη του, ύστε-
ρα να το βάνη πάλι στο στόμα του κι' αὐ-
τό θέλει να γίνεται άμέσως.

Πῆρε λοιπόν το παιδί το δαχτυλίδι, εὐ-
χαρίστησε τη φιδομάννα, άφησε γειὰ και
τὸ σπῆτι του. Εκεί που κίνησε όμως, σὺλ-
λογίστηκε: «Αν ἔχη αλήθεια τόση δύνα-
μη αὐτό το δαχτυλίδι, γιατί να μην το
μεταχειριστῶ για να βρεθῶ μονομιᾶς στο
σπίτι μου, κοντά στη μάνα μου, χωρίς να
κάμω τόσο δρόμο; Για ἄς δοκιμάσω!» Έ-
δχαλε το λοιπόν το δαχτυλίδι κι' ὅπως
τοῦπε η φιδομάννα, σταύρωσε τρεῖς φορές
τὴν καλάμη του κι' ύστερα το ξανάβαλε
στο στόμα σφυρίζοντας: «Νά βρεθῶ κοντά
στη μάνα!» Κι' άμέσως, χωρίς να κατα-
λάβῃ πως, βρέθηκε σπῆτι του και διηγῆθη-
κε ὅσα του συνεδῆκαν στη μάνα του. Αὐ-
τῇ η κακομοῖρα χάρηκε πάρα πολύ, γιατί
ήτανε φτωχῇ γυναίκα και δύσκολα κα-
τάφερνε να οικονομῇ ὅτι της χρειαζό-
ταν. Ζήτησαν λοιπόν κείνη την ἡμέρα
από το δαχτυλίδι της φιδομάννας ένα σω-
ρό πράγματα: Ρούχα, φαγιά, κι' άλλα
ὅσα βάνει ο νοῦς τ' ανθρώπου.

— Έμεῖς, παιδί μου, τώρα πιά είμα-
στε αἱ βασιλιάδες! είπε η μάνα του παι-
διού όταν είδε ὅλα εκείνα τὰ θραύα πράμ-
ματα που ξεφανερῶθηκαν ἄξαφνα μπρο-
στά της.

«Σὰ βασιλιάδες! και γιατί τάχα
να μη γίνουμε κι' αληθινοί!» κέέρτηκε το
παιδί και παρακάλεσε τη μητέρα του να
πάη την άλλη μέρα 'ς το παλάτι και να
γυρέψη από το βασιλιά την κόρη του
γυναίκα στο παιδί της.

Έτσι κι' ὅλας πῆγε η μάνα του παι-
διού στο βασιλιά και τοῦπε το σκοπό της.
Έκείνος όμως της άποκρίθηκε:

— Σαν μπορέση ο γίός σου, ὡς άπόφε-
το βράδυ, να κάμη καλῆτα μεγαλύτερ' από
τά δικά μου, τότε θα του δώσω την κό-
ρη μου.

Ο βασιλιάς είπε έτσι, γιατί το πίστευε
άδύνατο να γίνουν παλάτια σε λίγες ὥρες.
Το παιδί όμως, με τῇ βοήθεια του δαχτυ-
λιδιού, άπόκτησε άμέσως δυο θαυμάσια
παλάτια, γίλιες φορές καλύτερα από τὰ
παλάτια του βασιλιά. Ξαναπῆγε το λοι-
πόν η μάνα του στο βασιλιά και του λέει:

— Έφειναν τὰ παλάτια καθώς το
πρέσταξες. Δός μου τώρα την κόρη σου
γυναίκα του παιδιού μου.

— Να φυτρώση πρῶτα μια τριαντα-
φυλλία από τὰ παλάτια σας ὡς τὰ δικά
μας κι' ύστερα θα σου δώσω την κόρη μου,
ἀποκρίθηκε ο βασιλιάς.

Γίνανε όμως κι' η τριανταφυλλία από τὰ
παλάτια του ὡς τὰ παλάτια του παιδιού.
Και τότε πιά, — τί είχε να κάνη; — έδωσε
ο βασιλιάς την κόρη του στο παιδί κι' ἔ-
καναν χαρές μεγάλες.

Η βασιλοπούλα πήρε μαζί της στα
παλάτια του άντρός της κι' έναν Άράπη
υπηρέτη. Αὐτός όμως ο Άράπης ήτανε
πολύ καλός άνθρωπος και ρηθόνδης που
ζούσε τόσο καλά η βασιλοπούλα με τον

άντρα της και ήθελε να του κάνη κακό.
Γι' αὐτό άρχισε να λῆη στη βασιλοπούλα:

— Ο άντρας σου, για να μπορέση να
κάμη μεμιᾶς τέτοια παλάτια, η δράκος
θᾶνα! η κάποια κρυφῇ ἄλλη δύναμη έχει.
Κι' αν τον αγαπᾶς, πρέπει να κοιτάξης να
μάθης που είναι κρυμμένη η δύναμή του,
για να ξέρης να την προσέχης, να μην
την χάση καμιά φορά ἄξαφνα και γίνε-
τε δυστυχισμένοι.

Η καίμενη η βασιλοπούλα νόμισε
πως αληθινά ο Άράπης αὐτός φρόντιζε
για το καλό τους και τον πίστεψε και
ρώτησε τον άνδρα της που έχει τῇ δύ-
ναμῇ του κι' αὐτός της είπε τότε ὅλη
την ιστορία με τη φιδομάννα και της ἔ-
δειξε το δαχτυλίδι. Υστερα η βασιλο-
πούλα είπε 'ς τον Άράπη για το δαχτυ-
λίδι κι' εκείνος την παρακάλεσε:

— Δεν το παίρνεις λίγο να το ιδῶ;

— Μπᾶ, γιατί όχι, αφού μᾶς είσαι
τόσο άρρωτισμένος!

Και γελάστηκε η βασιλοπούλα η καί-
μένη και πήρε το δαχτυλίδι της φειδο-
μάννας και το έδωσε 'ς τον Άράπη. Κι'
αὐτός ο κακοῦργος μόλις το πήρε, τῶδαλε
'ς το στόμα του, ύστερα σταύρωσε την πα-
λάμη του, το ξανάβαλε 'ς το στόμα και
ζήτησε με το νοῦ του να καταστραφούν
άμέσως τὰ θραύα παλάτια κι' η βασιλο-
πούλα, μαζί μ' αὐτόν, να βρεθουν άμέσως
'ς την Άραπιά. Και με μιᾶς χάθηκαν τὰ
παλάτια, η καίμενη βασιλοπούλα βρέ-
θηκε 'ς την Άραπιά, σπλάθα του Άράπη,
κι' ο άνδρας της άπόμεινε μονάχος και
φτωχός.

Εἶδε κι' ο βασιλιάς πως χάθηκαν με-
μιᾶς τὰ παλάτια του γαμπρού του, έμαθε
πως χάθηκε κι' η κόρη του και θάρρεψε
πως ο γαμπρός ήταν κανένας καλός μάγος
και τον ρωτοῦσε πως αν σε τρεῖς μήνες
δεν του φέρῃ πίσω την κόρη του, θα τον
κάψῃ ζωντανό.

(Έπεται το τέλος)

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΔΑ

Κάτω από ψηλό μυαλόκι,
τῇ φωλιά του θεμελιώνει
το γοργό το χελιδόνι,

Και του κράζει η κορασίδα:
— Σαν άλλάξεις την πατρίδα,
με ποιά τάχατες ελπίδα

Τόσο στεγνά θεμελιώνει,
γύρω μου πτερόνεις,
κελαϊδεῖς και καμαρόνεις;

— Μα τῇ χελίτσομε για χρόνια
τῇ φωλιά τὰ χελιδόνια...
Και σε λυώσουνε τὰ χιόνια

Και ξαναγυρίσω εδῶ,
δά τη γλυκοκελαϊδῶ...
που έτοιμη θε νάν τη δῶ.

Όποιος καλοθεμελιώσει,
διπλοῦς κόπους θα γλυτώση
και θά εἴπῃ, πως έχει γνώση!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

* Αγαπητοί μου,

ΗΝ άλλη φορά, σ'αυτή μέλεια για το Νικόλαο Πολίτη, το μεγάλο Σοφό, σ'αυτή είπα πώς τα πρώτα χρόνια, που με κράτησε στο κρεβάτι, μια εβδομάδα και που ακόμα κρατεί το νοσήριό μου σε μια θολούρα και τη διάθεσή μου σε μιαν ανωρεσία, κι' ένας θάνατος έπειτα, φοβερός, που βύθισε την ψυχή μου στο πιο μαύρο πένθος: Σκοτώθηκε το μοναχικό κορίτσι του αδελφού μου! Θά σ'αυτή παρακαλέσω λοιπόν να με συχωρέσετε, αν δεν θα μπορούσα να κρατήσω την υπόσχεσή μου. Η συμφορά μ' έριξε πολύ μακριά από το περιστατικό εκείνο της ζωής μου, που είχα έτοιμο να σ'αυτή διηγηθώ. Το θυμώμαι βέβαια και θα μπορούσα σ'αυτή το εξιστορήσω μ' όλες τις λεπτομέρειες, με δεν αισθάνομαι πια τη χαρά εκείνη που μου προξενούσε και που ήθελα να σ'αυτή μεταδώσω: τη χαρά της ζωής. Με κατέχει η λύπη του θανάτου. Και για τίποτ' άλλο δεν μπορώ να σ'αυτή μιλήσω σήμερα, παρά για τις όδυνες έντυπωσης που είχα και τις θλίψεις σκέψεις που έκαμα όλες αυτές τις μαύρες — για μένα — ημέρες...

Ήταν το πρωί της περασμένης Πέμπτης. Καθόμουν στο γραφείο μου, — μόλις είχα σηκωθεί απ' το κρεβάτι της ανωρεσίας, — και προσπαθούσα να συμμαζέψω το σκορπισμένο νοή μου για να εργαζώ... Αέζα, ανοίγει η πόρτα και πέφτει μέσα στο γραφείο μου ο κεραυνός: «Σκοτώθηκε η Λιλίνα!» Θά το πιστέψετε; Ο πρώτος μου λόγος ήταν: «ποια Λιλίνα;» Λάδι, να πιάω πάλι ο νοός μου στην ανωρεσία μου, αδύνατο να παραδεχθώ, να πιστέψω πως είχε σκοτωθεί το πολυαγαπημένο εκείνο κορίτσι, το γεμάτο ζωή, που χίτες ακόμα ήλθε μια στιγμή και γέμισε το σπίτι μας με τη χαρά του και την τρέλλα του! Ενόμιζα πώς μου μιλούσαν για κάποια άλλη, ξένη, μακρινή, άγνωστη, ξεχασμένη μέσα στο πλήθος των γνωριμιών... Μα όχι! Ήταν αυτή, αλήθεια! Ήταν το κορίτσι του αδελφού μου!

Και το πρώτο πράγμα, παιδί μου, που συλλογίσθηκα, μόλις κατάλαβα για ποια Λιλίνα μού έλεγαν πώς την περασμένη νύχτα σκοτώθηκε, ήταν ο σπαραγμός, η ερήμωση, η συμφορά του κακούμορου εκεί-

νου πατέρα. Φαντασθήτε να έχω κανείς ένα μόνο παιδί, — ένα κορίτσι ωμόφορο, έξυπνο, χαριτωμένο, έναν άγγελό, — να φτύνει αίμα ως να το κάμη δεκοχτώ χρονών κι' εξαφάν, ένα βράδυ, ανύποπτος, ήσυχος, ευτυχισμένος, να γυρίζει στο σπίτι του και... να το βροχή αναίσθητο, αιμόφυρτο, έτοιμο θάνατο, με το κεφάλι τρυπημένο από μια σφαίρα!... Κι' η μητέρα, θά πητε; Ναί, κι' ο σπαραγμός της άμοιρης μητέρας δε στάθηκε μικρότερος; μά έχω τον πατέρα συλλογίσθηκα πρώτα, γιατί ήταν ο αδελφός μου, και γιατί ακόμα πατέρας είμαι κι' εγώ... Έχασε το μοναχικό του παιδί, έχασε ότι είχε, για ότι ζούσε κι' αγωνιζόταν στον κόσμο. Κι' όχι απ' ανωρεσία, όχι με μια οποιαδήποτε προειδοποίηση, αλλά έτσι ξαφνικά, απότομα, από ένα δυστύχημα, από μια κακή στιγμή, από μια απερισκεψία, από μια τρέλλα! Γιατί μήπως ξέρετε και κανείς για ποιο λόγο σκοτώθηκε η Λιλίνα; Μήπως ξέρουμε καν αν ήθελε να σκοτωθεί ή αν πήρε άζαφα φωτιά το πιστόλι, που το μεταχειριζόταν κι' αυτή για σκοποβολή;

Έτσι ή αλλιώς, η Λιλίνα πάει. Αυτή δεν αισθάνεται πια τίποτα, δεν υποφέρει. Ίσως μάλιστα νάναι κι' ευτυχισμένη στον κόσμο που πέρασε με μια πιστολιά. Ο πατέρας της όμως μένει, — κι' αυτός θάναι δυστυχισμένος 'ς όλη του τη ζωή. Όλα στον κόσμο διορθώνονται, όλα, εκτός από το θάνατο. Αν πραγματικώς η Λιλίνα, σε μια στιγμή παιδιατρικής τρέλλας, σκοτώθηκε με τη θέλησή της, πώς δε συλλογίστηκε το αιώσιο πένθος, όπου θα βύθιζε τον πατέρα της και τη μητέρα της;.. Δεν το χωρούσε ο νοός μου, που σαλευόταν. Και συλλογίζομενος τον αδελφό μου, φοβόμουν αληθινά για τη ζωή του. «Αν, στην απελπισία του, στην ερήμωσή του, στην απόγνωση, άρπαζε κι' αυτός το ίδιο πιστόλι και σκοτωνόταν;..

Όχι! Όταν μπόρεσα, μετά το μεγάλο δυστύχημα, να τον ιδώ, έκλαιγε ακόμα πικρά, δε μιλούσε όμως για θάνατο. Απεναντίας, παιδί μου, μιλούσε για ζωή. «Πρέπει να ζήσω!» μού έλεγε. Με τέτοιον πόνο, σε τέτοιο σκοτάδι, η ζωή δεν είναι βέβαια εύκολη. Αλλά ούτε στιγμή δεν έσκέφθηκε ο αδελφός μου να την ξεφύγει. Άντρας σωτός, γενναίος, έννοος, συναισθάνεται πώς το καθήκον του ανθρώπου είναι να ζή όσο θέλει κι' όπως θέλει ο Θεός. Μα ευτυχισμένος, με δυστυχισμένος, — με τριγυρισμένος από παιδιά, με έρημος, — πρέπει να ζή. Κι' ο αδελφός μου, κλαίγοντας ακόμα, μού μιλούσε για την παρηγοριά που θα ζητούσε και θα εύρισκε όχι στη λήθη, αλλά στην παντοεινή ανάμνηση της νεκρής του μοναχοκόρης κι' όχι στην άρροντισιά, στην όνηρία, στην απραξία, αλλά στην πιο επίπονη, στην πιο σύντομη δουλειά.

Τι συγκινητική αυτή η εγκαρτέρηση

του ανθρώπου στην άκρα δυστυχία, για να μεταχειρισθώ μια φράση του Σολωμού. Άλλα και τί μεγάλο, τί θαυμαστό παρ'όλα αυτά για τους μικρόψυχους, τους ασυλλόγιστους, τους δειλούς, που στην παρμική δυσκολία, στην παρμική εναντίτητα, απελπίζονται από τη ζωή και θέλουν να την αφήσουν!

Αυτές τις όδυνες έντυπωσης είχα κι' αυτές τις θλίψεις σκέψεις ακόμα, τις μαύρες αυτές, — για μένα, — ημέρες. Και μού φαίνεται πώς σ'αυτή ώφέλησα περισσότερο που σ'αυτή έγραψα σήμερα, παρά αν σ'αυτή διηγούμουν το άλλο εκείνο περιστατικό...

Σας αποψέζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

Ο θόρυβος νερού που έτρεχε, χτύπησε στ' αυτί του ναυκλήρου. Και καμιά εκατοστή βήματα μακριά από το σπήλαιο, ένα ρυάκι μουρμούριζε ανάμεσα στους βράχους και κυλούσε τα κρυστάλλινα νερά του.

Ένα άνοιγμα των πετρών τους επέτρεψε να φτάσουν ως την κοίτη του, που τρεφόταν από ένα καταρράκτη που έπεφτε ψηλά από το βράχο, πηδούσε και χανόταν στα κύματα.

Νά το! Νά το! Το καλό μας το γλυκό νερό! φώναξε ο Τζών Μπλόκ, αφού το δοκίμασε παίρνοντας και με τα δύο του χέρια.

Φρέσκο και καθαίο... βεβαίως και ο Φραγκίσκος, που έδρεξε τα χείλη του.

Και τώρα, γιατί να μην υπάρχω και κάποια βλάστηση κι' πάνω στο οροπέδιο, παρατήρησε ο Τζών Μπλόκ, κι' ως είναι τούτο ένα ρυάκι;

Ρυάκι αυτή την εποχή, είπε ο Φρίτες, που θα στερέψει μάλιστα με τις μεγάλες ζέστες, μά χειμάρρος χωρίς άλλο την εποχή των βροχών.

Ας εξετασθώ να τρέχει ακόμα μερικές ημέρες, είπε αποθρηνηματικά ο ναυκλήρος, κι' άλλο τίποτα δεν του ζητούμε.

Ο Φρίτες και οι σύντροφοί του είχαν τώρα στη διάθεσή τους ένα σπήλαιο, όπου η εγκατάστασή θα ήταν εύκολη, κι' ένα ποταμάκι που τους επέτρεπε να γεμίσουν με γλυκό νερό τα βαρέλια της βάρκας. Έμενε τώρα το ζήτημα να εξασφαλίσουν την καθημερινή τροφή τους με τα προϊόντα της γης, είτε επάνω στο οροπέδιο, είτε από το άλλο μέρος του άκρωτηρίου.

Η λύση αυτού του ζητήματος δεν ήταν εύνοια για τους εξερευνητές. Αφού πέρασαν το ρυάκι, αισθάνθηκαν καινούργια και βαθειά απογοήτευση.

Περ' από το άκρωτήριο, απλωνόταν μια άμμουδιά, που την έκοβαν πίσω οι βράχοι. Η άκρωτια αυτή παρουσίαζε την

ίδια στεριότητα της άλλης. Οι μόνοι άνθρωποι του φυτικού βασιλείου ήταν λειχήνες, φύκια κι' άλλα θαλασσινά φυτά, που τα εξέδραζε το κύμα. Όστε ή βάρκα είχε άραξει 'ς ένα βραχώδες, έρημο, άκατοίμητο νησί του Ειρηνικού; Μπορούσαν να το πιστεύουν, μπορούσαν να το φοβούνται.

Ήταν περιττό να προχωρήσουν περισσότερο. Κι' ετοιμαζόνταν να γυρίσουν στο άραξόβλι, όταν ο Τζέιμς, δείχνοντας κάπου με το χέρι, φώναξε:

Τί βλέπω κι' πέρα, στην άμμο;... Κοιτάξτε, κείνα τα πράγματα που κοινοούνται... Ποντίκια είναι;

Πραγματικώς, 'ς εκείνο το μέρος, γαίνονταν σαν ένα κοπάδι τρωκτικά που κατέβαινε προς τη θάλασσα.

Μ' αν είναι ποντίκια, αποκρίθηκε ο Φραγκίσκος, κι' αν ανήκουν στο είδος ούνα τρά, τρώγονται! Θυμάσαι, Φρίτες, πόσα σκοτώσαμε μια φορά στη Νέα Έλβετία;...

Θυμάμαι, Φραγκίσκο. Και θυμάμαι ακόμα πώς δεν τα φάγαμε με πολλή όρεξη, γιατί παραμύριζαν βάλτο.

Αμα μαγειρευθούν όπως πρέπει, τα ζώα αυτά τρώγονται μια χαρά! είπε ο ναυκλήρος. Άλλα η συζήτηση είναι περιττή, γιατί αυτά που βλέπετε, δεν είναι ποντίκια!

Τί είναι λοιπόν;

Χελώνες!

Μακίρι να μην κάνας λάθος!

Μά ο ναυκλήρος δεν έκανε λάθος ποτέ και μπορούσαν να έχουν έμπιστοσύνη στα καλά του μάτια. Ήταν αληθινά ένα κοπάδι χελώνες, που περπατούσε στην άμμουδιά.

Κι' ενώ ο Φρίτες κι' ο Τζέιμς στάθηκαν να κοιτάξουν από το άκρωτήριο, ο Τζών Μπλόκ και ο Φραγκίσκος κατέβηκαν από τ' άλλο μέρος των βράχων, για να κόψουν το δρόμο των χελωνών.

Οι χελώνες αυτές, μικρές, με μακριά ουρά, ανήκαν στο είδος που τρέφεται αποκλειστικά μ' έντομα. Ήταν καμιά πενήντα κι' επήγαγαν όχι στη θάλασσα, αλλά στο στόμιο του ρυακιού, όπου έμοσκειαν μερικά γλοιώδη φύκια, άφειμένα εκεί από την παλίρροια.

Σ' εκείνο το μέρος, το έδαφος παρουσίαζε κάποια εξογκώματα, που ο Φραγκίσκος κατάλαβε άμέσως τον προορισμό τους.

Εκεί από κάτω, φώναξε, υπάρχουν χελωνοκούρα!

Βαίαις λοιπόν, κύριε Φραγκίσκο,

ξεχώστε ταύγα, αποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ, κι' εγώ αναλαμβάνω να πιάσω τις κόττες... Ας ελπίσουμε πως η Ντόλλ θα μείνη ευχαριστημένη.

Από ταύγα, χωρίς άλλο, Μπλόκ! — Κι' από τις χελώνες. Είναι λαμπρά ζώα... για να κάνουν ζουμί έννοω.

Ύστερ' από λίγο, ο Μπλόκ είχε αναποδογυρίσει καμιά είκοσιάρια χελώνες, που αναγκάστηκαν έτσι να μείνουν εκεί ξεπλωμένες με τη ράχη, σε μια πολύ δυσάρεστη θέση, προπάντων για τα χελωνοειδή. Έπειτα ο ναυκλήρος φορτώθηκε πέντ' έξη απ' αυτές και μαζί με το Φραγκίσκο, που είχε βγάλει μια δωδεκάδα αὐγά, γύρισε στη βάρκα, όπου τους περίμεναν.

«Σκαρφαλώνοντας από βράχο σε βράχο...»

Ο πλοίαρχος Γκούλντ άκουσε με τη μεγαλύτερη προσοχή τη διήγηση που του έκανε ο Τζών Μπλόκ. Αφού είχε αφήσει τη θάλασσα με τα κουνήματά της, η πληγή του του πονούσε λιγώτερο, ο πυρετός είχε μετριασθεί κι' ήταν φανερό πως θάρκωσε μίς εβδομάδας ανάπαυση για ν' αναλάβει. Οι πληγές στο κεφάλι, όταν δεν είναι πολύ βαρείες, γιαιτρεύονται εύκολα και γρήγορα. Η σφαίρα δεν είχε άγγιξει παρά το κόκαλο του κρανίου, αφού έχρισε μέρος της περιείχ' λίγο έλειψε όμως να σπάει τον κρόταφο. Μπορούσαν λοιπόν να ελπίζουν σε μια γρήγορη καλύτερευση του πληγωμένου, με την ανάπαυση και με τις περιποιήσεις.

Ο Χάρρυ Γκούλντ έμαθε μ' ευχαρίστηση πως οι χελώνες άφθονούσαν στον

όρμο εκείνο, που ονομάστηκε γι' αυτό Όρμος των Χελωνών. Εξασφάλιζαν έτσι τροφή ύγιεινή κι' άφθονη για όσο καιρό θάμειναν εκεί. Μπορούσαν μάλιστα να πατώσουν κάμποσες και να τις φορτώσουν στη βάρκα, όταν θάρκωναν ή στιγμή να ξαναπάρουν τη θάλασσα.

Θά γινόταν πραγματικώς ανάγκη να ζητήσουν πιο φιλόξενη γη, αν πόρεπδιο ήταν τόσο άγονο όσο κι' ο όρμος των Χελωνών, αν δεν εύρισκαν ούτε δάσος ούτε πεδιάδα, αν η γη εκείνη όπου βρήκαν καταφύγιο οι επιβάτες του Φλάγκ, δεν ήταν παρ'όλα ένας σωρός από βράχους.

Λοιπόν, Ντόλλ, και σεις, Τζέννο, είσθε ευχαριστημένοι; ρώτησε ο Φραγκίσκος. Πώς πήγε το ψάρεμα κατά την άπουσία μας;

Καλούτσικα, αποκρίθηκε η Τζέννο, δείχνοντας αρκετά ψάρια απλωμένα στη βάρκα.

Μά έχουμε και κάτι καλύτερο να σ'αυτή προσφέρουμε, επρόσθεσε η Ντόλλ.

Τί; ρώτησε ο Φρίτες.

Μύδια, που βρίσκονται αφθονα στους βράχους του άκρωτηρίου. αποκρίθηκε η μικρή. Τα μαγειρεύουμε ολόενα.

Όρατα! Μά και μεις δεχόμαστε συγχαρητήρια, γιατί δεν γυρίζουμε με άδεια χέρια. Ορίστε αὐγά!

Κόττες; ρώτησε ο Μπόμπνη.

Όχι, χελώνες.

Μπλ! βρήκατε χελώνες; ρώτησε η Τζέννο.

Ένα σωρό! Έννοια σας και δεν θα πεθάνουμε της πείνας.

Νομίζω, είπε τότε ο πλοίαρχος Γκούλντ, ότι πριν εγκαταλείψουμε αυτό το νησί, πρέπει να το εξερευνήσουμε καλύτερα και προπάντων να νανέδομε στην κορυφή...

Θά προσπαθήσουμε, καπετάνιο μου, αποκρίθηκε ο Τζών Μπλόκ. Όπωςδήποτε, ας μη βιασθούμε περισσότερο απ' όσο πρέπει, αφού μπορούμε να ζήσουμε δω χωρίς να χάνουμε τη χαλάρια που μ'αυτή μένει.

Έχεις δίκιο, Μπλόκ, ψιθύρισε ο Χάρρυ Γκούλντ.

(Υπάρχει συνέχεια)

ΖΩΗ ΣΤΗ ΣΤΑΝΗ

Νύχτα στη σtάνη κοιμηθήκαμε. Μέρα περάσαμε στη σtάνη. Με τα κατσίκια κουβεντιάσαμε. Και φάγαμε με τον τσοπάνη.

Τα μύρα των βουνών μ'αυτή μεθυσαν. Και τα τραγούδια της φλογέρας. Και χίλιους θρούλους μ'αυτή ιατόρησαν. Ο χιονοπαρώνος άγέρας.

Φίλε, που σ'αυτή αδιάκοπα. Στα σκοτωπά σοφά βιβλία. Νά, η Φύση! νά, η Ζωή, το άγίασμα. Κι' η πλέρια, αληθινή Σοφία!

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΥΓΗ ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΖΕΙ...

Μέσ' απ' τών χρόνων τών παλιών
τη νύχτα τη βαθιά,
όπου κοιμούνται οι στρατιές
κάποιοι μεγάλοι βασιλιάς,
— αὐγὴ γλυκοχαράζει.

Αὐγὴ πού φέρνει πίσω της
χρυσὴς ἡμέρας τὴ ζωὴ.
Νά! ζωντανεύει ὁ Ἄταλος
στὴν Πέγραφο τὴν ἑκατοντὴ
καὶ πάλι τὴ δοξάζει.
Μυτιλήνη, ἀρχὴς 1920 Τεύθρας

ΝΥΚΤΕΡΙΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Περασμένα μεσάνυχτα. Τὸ φεγγάρι στὴ γιόμισή του. Ἐξαφνὰ ἀρχινᾷ νὰ χάνεται. Στὴ θέσθ του ἔνα μαῦρο σύννεφο. Ἰάστρα ἔλασιν περισσότερο. Μὰ σὲ λίγο χάνονται κι' αὐτά. Τώρα πιά δὲ φαίνεται τίποτε. Ὅλα ἐσβυσαν. Τάγερ, ἀκριά δυνατὸ, ἔφερε γύρω τὰ σκουπίδια τοῦ δρόμου κι' ἔπειτα τὰ σήκωσε ψηλά.

Μιά λάμψη φώτισε ἑξαφνὰ τὸν μολυβένιο οὐρανό. Ἡ πρώτη ἀστραπή πού τὴν ἀκολούθησε καὶ ἡ ἀδελφὴ της βροντῇ. Ἐπειτα δευτέρη, τρίτη... πολλές... ἀμέτρητες. Νά τώρα κι' οἱ πρῶτες στῆλες. Οἱ δεύτερες πὺλ μετ' ὧρες, πὺλ βαριές. Σὲ λίγο ἀρχινοῦν νὰ μὴ ξεχωρίζονται. Ἡ θέα τους θυμίζει τοὺς καταρράκτες.

Τὸ ραγιαμένο χῶμα, ρουφώντας ἀχόρταγα τὸ νερό, κάνει ἕναν κρότο σὰν νὰ σβύνουν σὲ κρύο νερό καμένα σίδερα. Νά τὸ νερό πὺλ τρέχει στ' αὐλάκι. Στὴν ἀρχὴ σὰν φίδι, ἔπειτα οἱ ὄχιδες τοῦ ἀπομακρυνθῆκαν καὶ φτάσανε στὸ πεδούλι. Τώρα τὸ νερό ἀνεβαίνει, καὶ σὲ λίγο ὄχιδες γίνονται οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν. Στὸ δρόμο του μαζεύει, ὅτι βροίκει. Πάλοτενεκέδες, χαρτιά, ἔξλα, μιά ψόφια ὄρνιθα καὶ μιά γλάστρα μὲ μιά μικρούλα... ρεζεντά:

Ἐρημιά. Ἐξαφνὰ προβάλε ἀπ' τὴ γωνία μιά σκιά. Κάποιος πὺλ πάει δυὸ βήματα ἔμπροσ καὶ ἐνάμισον πίσω. Μεθυμένους βέβαια... Προχωρεῖ λίγο, γάνει τὴν ἰσοροπία καὶ πέφτει στὸ νερό πὺλ σηκώθηκε σὲ στήλες ψιφές. Μὲ μιά ὑπέρτατη προσπάθεια μισοσηκώθηκε, ταλαντεύθηκε καὶ χάρθηκε σὲ μιά πόρτα ἀνοικτῇ. Ἐκανε ἀκόμα μιά ὑποκλίση κι' ἔπεσε. Τὸ κεφάλι του, κτυπώντας πάνω στὰ μαρμαρα, ἀφ' ἑνὸς ἕναι κρότο σὰν κολοκύθα πὺλ σπάει γεμάτη κρᾶσι. Μαυτός... τραγουδοῦ:

τά... ράμ—τάμ... τίμ!
τά... ράμ—τάμ... τίμ!

Ποιὸς ἔφερε ποῖα καλὴ κυρούλα καὶ μὲ τί καρδιοχτύπι, τὸν περιμένει στὸ σπίτι, μὲ κατεβασμένο τὸ φτυλὶ τῆς λάμπας, ἀγορπνῇ, ἔχονα ζεσταίνοντας, πέμπτη ἴσως φορά, τὸ φαγί του, πὺλ μὲ τόσο κόπο μαγείρενε ὅλο τὰ πόγεμα!

Λήθη

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

[Ἀλληγογραφία 1—7 φύλλον]

Τὸ Αἵματοςυλισμένο Σκοῖ, τὸ Ἀραπάκι καὶ κάμποσοι ἄλλοι, ἀπὸ ἀφορμὴ τὴν Καντσονέττα τοῦ Ρεμῆ, ἄφησαν τὴν τεμπελιά κατὰ μέρος κι' ἔγραψαν. Μὰ καθόλου παράξενο, ἀφοῦ ἡ κατσονέττα αὐτὴ ἔκανε καὶ τὴ Δίξια, πὺλ εὔταν βουβὴ, νὰ μιλήσῃ. Ὅχι ὕστερα τὸ Ἀραπάκι, πὺλ καθὼς μαθαίνατο, εἶναι μιά γλωσσόκοπανίτσα!

Ἡ Καμέλια κατέρχεται στὸ Δημοψήφισμα, ἀλλὰ φοβᾷται μὴν ἔχει τὴν τύχη τῶν ἀετὸς συνδυασμοῦ ὑποψηφίων καὶ δικίον ἔχει! Ἀφ' ἑνὸς πὺλ ὅλα σχεδὸν αὐτὰ τὰ ψευδώνυμα τῶν «συνδυασμῶν» εἶναι πατριωτικὰ. Ψηφίστε, καί—μὲνα πατρίδα, καὶ κανένα ἄλλο ὁμορφό ψευδώνυμο, ὅπως Καμέλια, Τρανταφύλλια, Ἡλιογέννητη, καὶ κάμποσα ἄλλα. Τόσα χρόνια τώρα, ὅλο οἱ «πατριώτες» παίρνουν τὸ βραβεῖο!

Ἡ Ἀργυρὰ Πανσέληνος ἔγραψε μὲ τὴν βροχὴ σὰ νὰ ἔλαμπε ὁ θεομότερος ἥλιος. Τὶ διάβολο! Πανσέληνος καὶ ἥλιος;

Ὁ Ἀναγίας πότε σκοπεύει νὰ μᾶς κάμῃ τὴν Κυριακὴν; Ἀμὰν πιά!—Τώρα, περιμένεις Κυριακὴν; Αὐτὸς μᾶς ἔκαψε τὰ γραμμάτια ὅταν ἔγινε ἡ πυρκαϊὰ στὴ γειτονιά τῆς Διάπλασης!

Τὸ Ἀργίμι ἔγινε φοιτητρία τῆς φιλολογίας. Θὰ μείνῃ... ἀργίμι ἀρὰ γε; Ἀχ, τὰ καίμενα τὰ μαθητοῦδισ τοῦ... Ὅλ τὰ φάρ!

Δροσοσταλίδα

ΠΕΡΙ... ΦΥΤΙΛΙΟΥ ΛΑΜΠΑΣ!

(Στὸν Ἀνδρῶπο)
Πρόκειται γιὰ τὴν προκομμένη τὴν λάμπα μου, τὴν μικρούλα, πὺλ τὴν ἔχω στὴν κάμαρά μου καὶ...στὴν ὑπερησία μου, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Μὰ φαίνεται πὺλ βαρύνθηκε πιά τὴ δουλειά καί...θέλει ν' ἀποστρατευθῇ! Κι' ἔπειθ' ἔβλεπε πὺλ ἐγὼ δὲν τόχω καθόλου σκοπὸ ἀκόμα. Βάρθηκε νὰ μ' ἐξαναγκάσῃ μὲ τὸ ζόρι καὶ μὲ τὸ καλὸ!

Καὶ νὰ μὲ τί τρόπο:—Εἶναι δυὸ ἐβδομάδες τώρα πὺλ τὸ φτυλὶ τῆς στράβωσε ἔλειν'α. Κι' ἐνῶ πρῶτα σχημάτιζε μιά ὁλοστρογγυλὴ φλογίτσα κι' ἔφεγγε γλυκὰ-γλυκὰ, τώρα, μὲ τὴν ἀνάψω, κάνει δυὸ γλώσσες, δυὸ φλόγες, μουντερές! Κάποτε, ἡ μιά ψηλάνει... ψηλάνει...παίει νὰ βγῇ ἔξω ἀπ' τὸ γυαλί κι' ἡ ἄλλη ἀπεναντίας μὲ τὴν φαίνεται, σχεδὸν σβύνει.

Κάθε πρωτὶ, κόφτω τὸ φτυλὶ μὲ τὸ ψαλίδι. Τὸ σιάζω, πᾶει καλὰ! Τὸρβόδου, ἀνάβω τὴν λάμπα μου, βεβαία γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς πρωινῆς ἐγχείρησης. Ἐ, λοιπόν, παδαίγω τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα, τακτικά, δυὸ σχεδὸν βδομάδες. Δὲ βαρύνουσι μάταιος κόπος, τίποτα!

....Κι' ἔτσι, παρατηρώντας τὸ φτυλὶ τῆς λάμπας μου, σκέπτομαι πὺλ τὸ ἴδιο πάνω κάτω συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ μὴν πάρουν στραβὸ δρόμο! Τὸν πήραν; Δύσκολα θὰ γυρίσουν στὸν ἴσιο κι' ἄλλοιμονο 'ς αὐτοῦς!

Χιωτικό Τριαντάφυλλο

ΜΥΓΔΑΛΙΑ!

Νύφη ἀνδοστολισμένη τοῦ Γεν[νάρχου], λευκά καὶ πρόσκινα ντυμένη, μόνον τραγὸν του καὶ γλυκὸ καμάρι ἡ ὁμορφιά σου γύρω εἶναι χυμένη.

Τῆς ἀνθοσῆς σου δὲ μπορεί τὴ τὸ χιόνι, ἡ ψύχρα κι' ἡ βροχὴ [νὰ πάρῃ] ἔχεις τὴν ὄψη λουλουδοπλασμένη καὶ πλούσια ἀπὸ τὴ φύση χαρισμένη.

Νάνθιξς μόνη σὺ μπορείς μέσ' [στὸ χειμῶνα], πὺλ τᾶλλα τ' ἀνθία τὰ ξεφυλλισμένα [σμέννα] τις φτονερὲς ματιὲς οἰχνοῦν σ' [έσέννα].

Τ' ἀνθία σου τὰ λευκά κι' ὠραία, εἶναι κείνα, πὺλ ἀπ' τις ψυχρὲς [δὲ φοβοῦνται] κι' ἀν ἀπὸ βορριανέμια ἡ μπόρες [σειοῦνται].

Φώτος Ἀστέρης

Η ΕΛΠΙΔΑ

(Χαρισμένο στὸν ἀγαπημένο μου φίλο Πίσις Πατρίς)

Μιά φορά, ἕνας ἄνθρωπος ὅλο παραπονιόταν πὺλ ἦταν πὺλ δυστυχισμένος κι' εἶχε ὅλα τὰ κακὰ τοῦ κόσμου.

Ὁ Θεὸς λοιπόν, ἐπειδὴ τὸν λυπήθηκε, κατέβηκε στὴ γῆ μὲ μορφὴ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα κουτὶ λέγοντας:

— Αὐτὸ τὸ κουτὶ ἔχει μέσα ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ πρῶτα, μὰ πὺλ ὅσο θὰ τῶνεις κλειστό, θὰ τᾶχης. Πρόσεξε ὅμως μὴπως τὸ ἀνοίξῃς, γιατί θὰ χαθοῦν ὅλα.

Ὁ ἄνθρωπος πρόθυμος ὑποσχέθηκε νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὸ κουτὶ κι' ὁ Θεὸς ἐξαφανίστηκε.

Ἔτσι κρατώντας τὴν ὑπόσχεσή του, πέρασε ἕνα χρόνον μὲ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ ὕστερα τοῦ κινήθηκε ἡ περιέργεια νὰ ἰδῇ τὸ μυστήριον εἶχε μέσα τὸ κουτὶ. Καὶ μιά μέρα τὸ ἀνοίξε. Ἀμέσως τότε τὰ ἀγαθὰ ἀρχισαν νὰ φεύγουν πὺλ γρήγορα, καὶ τόσο γρήγορα, πὺλ ὅταν τὸ κατὰλαβε ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ἔκλεισε, ἦσαν πιά ἀργά. Ἐνα μόνον ἀγαθὸ εἶχε μείνῃ κλεισμένο μέσα. Αὐτὸ ἦταν ἡ Ἐλπίδα.

Ἐκτοτε ὁ ἄνθρωπος ζῇ μὲ τὴν Ἐλπίδα, γιατί ἀν δὲν εἶχε κι' αὐτὴ, θὰ πεθαινε.

Ἐλευθερωτὴς τῆς Πατρίδος

"SANS FAMILLE"

(Χαρισμένο στὸν ἥρωα τοῦ μυθιστορήματος τοῦ H. Malot.)

Ὁ! Ρεμῆ! Ὁθεὶ πλάσμα! Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!.. Εἰσαι πὺλ σὲ πρωτογνωρίσας στὴν καλιὰ τῆς Μάννας-Μπαρμπερ...

Πόσες φορές δὲν μοῦ φέρεται ὅλα δάκρυα στὰ μάτια! Μὰ πόσες ἄλλες δὲν ἀστράψε τὸ βέλος μου ἀπὸ χαρὰ!

Ἀλλ' ἀπὸ ποῖα γλῶσσα; Ἄν πι-
στεύω τὰ ἔξω ἀρμένικα ὁ Σ. Λ.—
«Ἀπ' τὸ καλοκαίρι». Ἀληθινὸ καὶ
τεχνικὸ ὅπως ὅλα τὰ κομμάτια τῆς
Κ.—«Μπουμπουνα». Ἀρκετὸ κα-
λὸ μ' ὅλες τὶς ἀνωμαλίες στὴν ἐκ-
φραση.—«Ὁ Καλόγερος». Ὁραία ἡ
περιγραφή καὶ περιτομή τοῦ μυθι-
οῦ. Κάνει μιὰ παρὰξενη ἐντύπωση,
πολὺ καλλιτεχνική. — «Τρεῖς ψε-
τες». Μετάφρασις, ὑποθέτω, ἡ δια-
σκεψή.—«Σκέψεις». Ἡ πρώτη κι
ἡ τελευταία μὲν ἄρσαν περισοτέρου.
Οἱ ἄλλες... συζητοῦνται.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀ-
νανεούται, ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ
δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ
ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νο-
εμβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Δ ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ
εἰς κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Διφιλάνη τῆς
Ἡλιουπύλεως, ἄ. (ΚΥ). Μελαγχολι-
κὸς Ξεντενιμένος, ἄ. (ΔΦ). Καταδρο-
μικὸν Ἀβέρωφ, ἄ. (ΕΚ). Ρήρσση
Τρανῆ, κ. (ΚΚ). Σμαραγδένια, κ. (ΠΚ).
Μελαγχολικὸ Ναντόπουλο, ἄ. (Ι). Πόα,
κ. (ΧΥ). Μπίκα, κ. (ΑΚ). Σιλφάς,
ἄ. (ΑΔ). Μικρὴ Ζακυνθούλα, κ.
(ΜΙ). Φάρος τῆς Ἰωνίας, ἄ. (ΧΚ).
Χρυσίζουσα Ἀνατολή, κ. (ΠΥ). Χαρά
κ. (ΘΝ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀ-
τρομήτος Χειμάρρα, ἄ. Βύρων, ἄ. Ἀ-
ναγεννηθεῖσα Ἐλίας, ἄ. Ἐλευθερός
Ἰων, ἄ. Ἐλευθέρα Μικρασία, ἄ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἑως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50.
Διὰ τὰς περιπλέον λεπτὰ 10 ἡ λέξις.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νᾶνταλλάξουν:
ὁ Τσοπανάκος μὲ ὅλους τοὺς βουη-
σious.—ὁ Νεαρός Τζόνει μὲ Μυ-
στηριώδη Ὑπνωτιστοῖαν Καμέλιαν.
Συνοπτοπούλαν.—ἡ Ἀνέττα μὲ Νο-
βέλλαν, Πιστω-Πατρίδα, Ἑλλήν. Ἰ-
δεώδες.—ὁ Λιποτάχτης μὲ Σημῆαν
τ. Ἀδής, Βασίλ. τ. Ἐορμον, Ἀθά-
νατον Ἑλλάδα.—ὁ Σέο Ροβεργάρ μὲ
Ἐράτωνα, Πανέλ. Ἑλπίδα, Λουπι-
νάκη, Φριδολίνην, Αἰολέα, Καμέ-
λιαν, Ζαῖραν, Ἡλέτταν, Βεατρί-
κην, Γαῖδουράγκαθο.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Πολύμητα τῆς Οὐδ' Ἰλίας
(ναί, ἔλαθα καὶ τὴν ἄλλη ἐξαμηνίαν γιὰ
καρφίσις δὲν εἶναι τώρα καιρός.) Ἡ-
ρώα τοῦ Μεσολογγίου (καθόλου, ἔγε-
τε μεγάλον λάθος ἀποφάσις νὰ μὴ
ἐναγκράβω τίποτε τέτοιο καὶ κραῖω
τὴν ὑπόθεσίν μου τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ
δὲν εἶναι πολιτικὰ καὶ Κρητικὸν ποῦλο
μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ Γιδε τοῦ Ψηλο-
ρείτη ἄλλὰ καὶ αὐτὰ ἀνέμα, ἀπὸ πα-
ρεξηγούνται, ἅμα λήξῃ ἡ ἰσχύς των,
θὰ τὰ παρηγορεῖται) Σὺλλογον «Πηνειὸν»
(ἔχετε δικίον ἄλλὰ γρήγορα θὰ ἐνα-
μπούμε σὲ τάξῃ καὶ θὰ λαβαίνετε τὸ
φύλλον νωρὶς.) Ρήρσση Τρανῆ (ὡ-
ραίνονται τὰ γράμματά σου, καὶ τὸ
πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον γράφε' μου)
Σεναγμὸν τοῦ Δάσους (καὶ βέβαια,
ἀπὸ ὁ Νόμος ἀπαγορεύει τὰ Λαχεῖα,
μὲ ποῖον δικαίωμα θὰ τὰ ἐπέτρεπα ἐγώ;
πολὺ μὲν ἄρετε ἡ σφραγὶς τοῦ Σὺλ-
λόγου σας) Τεῦθραν (τὴν «Κωμο-
δίαν» θὰ τὴν λάβῃς γιὰ τὸ ἄλλο, ἀδύ-
νατο τώρα νὰ θυμῶ!) Ὁλυμπιονί-
κην (σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὴν ἐ-
δρυση τοῦ Σὺλλόγου καὶ περιμένω πολ-
λά) Τιμημένο Τουφέκι (δεκτά) Ἀ-

φελῇ Γυμνασιόπαιδα (εἶγε, σὲ συγ-
χαίρω! βλέπεις λοιπὸν τί ἀξίζει νὰ εἴ-
ναι κανεὶς συνδρομητὴς μου; πρῶτος
καὶ στὰς ἐχθέςαι!) Ἑλευθεροῦν
τῆς Πατρίδος (αἰωνία του ἡ μνήμη!
ναί, ἦσαν λαμπροὶ καθηγηταί.) Βελου-
δένιο Τριαντάφυλλο (τὰ ἔλαθα) Π.
Καλδ. (καὶ Ἐπιγραφαὶ ὑπάγονται εἰς
τὰς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύονται διὰ
Διαγωνισμοῦ τὸ Π. Πνεῦμα ἀκατάλ-
ηλον) Μικροῦλιν Τραταλά (ἔχει
καλῶς, εὐχαριστῶ) Τσοπανῶν (ὅχι,
δὲν γίνονται πιά κληρώσεις) Ναυτο-
πούλαν τοῦ Ἀβέρωφ, Πουλάνη τῆς
Ἐορμον, Ἰουδιθ κτλ. κτλ.

Β. Δοῦρ ν. Κ. Ἰωάννου, Οὐδρά-
ν. οὐ Θόλον (ἔλαθα, εὐχαριστῶ.)

Κων. Γ. Ἀνδρέου, Κατεργαροῦ-
λαν, Κων. Πανταζήν, Ἰωάννην Σ.
Κουτσί, Ἀοργηδὸν τῆς Φυλῆς, Ἀντι-
σμένην Ἀνοξίν, Κατεργαροῦ (ἔστειλ α.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ
τὴν 8ην Φεβρουαρίου, ὑάπαντήσω εἰς
τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1930ου Διαγωνισμοῦ
λύσεων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ
λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἀπριλίου,
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης
ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσι-
ευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φύλ-
λαδιων].

160. Μεταγραμματισμός

Εἶμαι ἕνα ἀπὸ τὰ δέκα
Ποῦχει ἡ Γραμματικὴ.
Ἄν μ' ἀλλάξῃς τὸ κεφάλι,
Φεῖγω λίγο παρακεί.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετιδέως

161. Στοιχειώδεις

Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφήσῃς,
Στὶς εὐχὲς θὰ μ' ἀπαντήσῃς.
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Στὴ χρονία νὰ μὲ ζητήσῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χοροῦ, τ. Σφανίων

162. Συλλαβόγριφος

Μετοχή καὶ ἀντωνυμία
Ἄν τὰ βάλῃς στὴ γραμμὴ,
Ποταμὸ ἀπ' τὴ Σορία
Θὰ σοῦ φέρουν στὴ στιγμὴ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἐνότητος

163. Αἶνγμα.

Μέλος τ' ἀρσενικὸ μου
Ἦταν στὴ Φιλική,
Πόλις τὸ θηλυκὸ μου
Νέα ἑλληνική
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστ. Ι. Ἀδόντη

164. Σίγμα

+++++ = Στρατ. τ. Σπάρ.
* + * * * * = Ἀπόστολος
* * + * * * * = Θεός
* * + * * * * = Χόρ. τ. Ἑλλ. ἀδ.
* * + * * * * = Πόλις τ. Ἀττικῆς
* + * * * * = Ἐκατόγριφ
+++++ = Θεός.

Αἱ διαγώνιστοι σφῶς καὶ δένδρον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰω. Δ. Μποουλοῦπαση

165-169. Μαγικὴν γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἑνὸς γράμματος ἐκὰς
στῆς τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων,
πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν
μετ' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι
λέξεις:

Ἄνεσις, Ἰανός, Βίαις, νῆσος, Ἥρα
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τεταγμένον τ. Ἐνώσεως

170. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 2 7 = Ποταμός
2 3 1 4 7 = Μέρος φυτευμένον
3 4 5 7 = Κληρίς
4 5 6 = Σύνδεσμος
5 1 3 4 6 = Κατάστασις
6 5 7 7 2 = Πόλις
7 2 5 3 2 = Ἐρπετόν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαπλασάπουλο

171. Φύρδην Μίγδην

Νά - ἰσαί - ἴακ - σπάπα
Ἐμ - νῆτ - δράακ - οὐς - ἄθ - σάπ.
Ἐστάλη ὑπὸ Τάην Ἀπ. Καμαρινάκη

172. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τάριχά τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι
λέξεων ἀποτελοῦν φιλόσοφον:

Κρόδος, νύξ, γίγας, ἀσχημος, ἦτα
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Κ. Συμεωνίδου

173. Ἑλλειπσύμφωνον

Οου-αροει-οι-ου-εει-αι-ο-αωει
Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίνας Ποταμιάνου

174. Γεῖφος

κυ κυ
I πα! πα! πα! κυ ν κυ δίγω
κυ κυ
κυ
Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κυριακίδη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

175. Αἶνγμα

J'apparais sans qu'on y pense
et je meurs à ma naissance;
Cependant un grand bruit
me suit.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Καμέλια

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλον 49

682. Πυθία (πῆ, θεία).—683. Σέ-
ριφος-ἔριφος.—684. Μαθητὴς-μαχητὴς.

685. Α Χ Ρ Ι Σ 686. Α Θ Η Ν Α
Ζ Η Τ Η Σ Θ Η Ρ Α
Γ Α Δ Ο Σ Η Ρ Α
Κ Ω Ν Ω Ψ Ν Α
Ν Α Ε Ο Σ Α

687. Τίγρις.—688—692. Διὰ τοῦ
Ρ: πόρος, ἔριων, ὄρος, ὄρκος, λάρος.
—693. ΓΘΣ-ΤΜ (Ἀγαθὸς τίμα).
ΕΙ-ΙΕΙ (Ἐριν μίσει.) Γερμανία, Θί-
σθη, Σικελία, Τερμίτης, Μίδα.—694.
Εὐχὴς δικαίας οὐκ ἀνήκοος Θεός.—
695.—Κολάζει ἡθὴ γελῶσα ἡ κα-
μυρδία (κόλλα ζῆ ἡ θῆ γέλως αἰ-
κομῶ δι' α.)

Ἐκδίδεται τὴν Πέμπτην:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 2
(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 2,25)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπ-
στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέ-
των 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέ-
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ.
Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.

[ΚΑ'—76]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Σύλλογος ἰδρυθεὶς ἐν Σμύρῃ.
Σ' χαίρειται προσεχῶς. Ζητοῦνται
καὶ ἀντιπρόσωποι. Δίσις: κ. Ι.
νον Αυγουλᾶν, Κατιρτζόγλου, 20, Σμ.
νῃν.

[ΚΑ'—77]

ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀκαλαστόπουλα!.. ψήφιστε τὸ
μνημένο Τουφέκι καὶ Μαγεμ
Τσοπανόπουλο. Ψῆφο!

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρο-
μαῖ, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἡδη
συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀ-
νανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περι-
πτώσεις καμμία καθυστέρησις
ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει
ἔργον μὲς.

Οἱ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Κύπ-
ρῳ Συνδρομηταὶ ἡμποροῦν νὰ σ-
τείλουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τρα-
πέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπεζῆς
Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς
ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣ

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Μυθιστορήματα, Διηγήματα, Δράματα, Κωμωδία.]

Ἀπὸ τὰ ἐκδοθέντα ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου ὑπάρχουν
μόνον τὰκόλουθα, πωλούμενα καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Αἱ
ἐντὸς παρενθέσεως τιμαὶ εἶναι μὲ τὰ ταχυδρομικά. Τὰ ση-
μειούμενα δι' ἀστερίσκου πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθῶν:

- * ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, Σειρὰ Γ' (Ἀγαθρεφτὴ κτλ.) Δρ. 4.50 (5.—)
- * ΘΕΑΤΡΟΝ, Τόμος Α' (Φωτεινὴ Σάντη, Στέλλα Βιολάντη, Ραχίλ, Πειρασμός). > 6.—(6.50)
- * ΘΕΑΤΡΟΝ, Τόμος Β' (Ψυχροβάβατο, Χερουβεῖμ, Πολυγαμία, Μονάκριβη). > 6.—(6.50)
- * Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ καὶ ἄλλα διηγήματα. > 4.50 (5.—)
- * ΣΤΕΛΛΑ ΒΙΟΛΑΝΤΗ (ἡ Ἔρως Ἐστάν- > 4.50 (5.—)
- ρωμένος) καὶ ἄλλα διηγήματα
- Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ (Ἐκδ. Δευτέρα) > 6.—(6.50)
- ΜΗΤΡΥΙΑ (Ἐκδόσις Δευτέρα). > 3.—(3.50)
- ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ καὶ ἄλλα διηγήματα > 3.—(3.50)
- ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ καὶ ἄλλα διηγήμ. > 5.—(5.50)
- * ΦΟΙΤΗΤΑΙ, δράμα. > 5.—(5.50)
- Ο ΠΟΛΕΜΟΣ (1912) Ἀθην. Μυθιστόρημα > 7.—(7.50)
- Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ, Τόμος Α' > 7.—(7.60)
- » Τόμος Β'. > 7.—(7.60)
- ΤΟ ΖΑΚΥΘΙΝΟ ΜΑΝΤΗΛΙ καὶ ἄλλα διαλε- > 5.—(5.50)
- χτά Διηγήματα.